

COMPANYES DE PIS

Duia els auriculars enredats a la llarga cabellera rossa i li va costar treure les claus de la bossa, tibant del peluix que feia de clauer. Havien caigut quatre gotes, pluja d'estiu, i els cabells se li adherien al clatell i els braços, nus. Sonava aquella cançó que li havia fet escoltar una amiga i que tant li agradava. Va deixar-se embolicar pels cables i pels cabells mentre l'escoltava abans d'obrir la porta de l'edifici. Llavors, just quan la clau trobava el pany, la porta es va obrir. Un noi li somreia a l'altra banda.

—Bona nit, endavant.

Ràpidament va intentar treure's els auriculars, però en comptes de fer-ho els va estirar massa i es van desconnectar del reproductor de música. La cançó va tallar-se bruscament.

—Gràcies, bona nit!

El veí va deixar-la passar i va decidir no aturar-se a la bústia (portava tot el dia treballant fora de casa) de la qual veia sobresortir un sobre marró, i anar directament cap a l'ascensor sense treure's els auriculars.

Feia tres mesos que s'havia mudat a aquell edifici de l'Eixample, després de deixar el Josep. O que la deixés. Que ho deixessin. Va ser un cop de sort trobar un pis tan bé de lloguer i, després de veure'l i parlar amb la propietària, no va dubtar gens a firmar el contracte. La senyora Montserrat era una dona gran, de somriure amable però una mica trist. Pel que li va dir, ella havia nascut allà, però era el seu fill qui hi havia viscut els últims anys i, tot i que era molt vell, estava en bones condicions. La Laura va saber llegir alguna tragèdia en la mirada de la senyora Montserrat i no va gosar preguntar-li per què el seu fill, en Lluç, l'havia hagut de deixar. Aquella mirada trista li feia pensar el pitjor. Ella tampoc va explicar-li res que no fos sobre el pis.

No li agradaven els espais tancats, però estava massa cansada per pujar cinc pisos, així que va obrir la porta de fusta del primitiu ascensor (devia ser un dels primers del món) i va apartar el reixat metàl·lic. Va pitjar el botó i va començar a elevar-se lentament. Era terriblement estret i rondinava com una vella rosegant pinyols d'oliva. Per no pensar-hi, va aprofitar el moment per desenredar-se els auriculars i guardar-los a la bossa. A dins hi duia també un manuscrit de la feina (treballava d'editora)

que per sort no s'havia mullat amb la breu pluja. L'ascensor va aturar-se amb un cruixit que va accelerar-li una mica el pols (què faria si s'hi quedava tancada?!) i va sortir de l'habitacle ràpidament.

Va sentir algú pujar per les escales i va afanyar-se a obrir la porta del pis; encara no coneixia ben bé cap veí però no tenia gaire ganes de fer-ho ara. Va acostar la clau al pany i li va caure de les mans. No era la més hàbil de Barcelona i menys quan feia les coses ràpidament.

Les petjades dels graons s'acostaven, però encara sonaven distants, a un pis o dos d'ella. Va ajupir-se a recollir el clauer, amb els cabells enganxats a les galtes, tapant-li la mirada. S'acostaven; un pis o menys. Més a les palpentes que altra cosa, va agafar les claus i va obrir la porta amb celeritat, i la va tancar rere seu amb la màxima discreció.

Va deixar anar l'aire. Ja era a casa. Va fer-se una cua, humida. Quina calor! Va descalçar-se i va caminar fins al seu estudi amb els peus nus, agraint la fredor del mosaic del terra.

Després de deixar-ho tot a l'escriptori va anar al lavabo. Va dubtar si fer-se una dutxa freda, ràpida, però estava massa cansada, així que va treure's lentament els pantalons curts per curar-se una cremada que s'havia fet al tou de la cama feia uns dies. No feia bona pinta. Quina calor! El líquid que suporava i s'ajuntava amb la suor li va fer torçar el gest. El pis era força gran i de sostre alt, però l'agost a la ciutat era terriblement xafogós.

Després de baixar les persianes de fusta, va decidir no posar-se el pijama d'estiu i anar només amb roba interior. Un soroll provinent del lavabo va sorprendre-la. Per un moment va pensar que seria la Yoko, la seva fura, però havia hagut de deixar-la amb els pares ara que vivia sola, perquè no podia fer-se'n càrrec estant tot el dia fora. Era una de les coses que més lamentava d'haver deixat el Josep. O que la deixés... que ho deixessin!

No era la Yoko. Hi hauria ratolins?

Va caminar fins el lavabo i va obrir el llum. A terra hi havia la seva roba humida, que havia caigut de la cistella de la roba bruta. La devia haver deixat malament damunt la tapa. El Josep ja l'estaria renyant. Sí? Doncs a terra es quedaria, va fer amb un somriure reivindicatiu. Però va pensar-s'ho millor, perquè no li feia gràcia deixar-la mullada i rebregada a terra, i va tornar a posar-la, això sí, damunt la tapa, no a dins. Va tancar el llum per anar a mirar què hi havia a la nevera per sopar.

Va fer-se una amanida i va posar-se a revisar el manuscrit mentre menjava. Era terrible. Feia poc que havia aconseguit ser editora de Males Herbes, després d'uns anys a diverses editorials que no eren ben bé del seu sector. Estava molt contenta, però treballava moltíssim i per bé que el sou no era gaire alt, li donava per pagar el lloguer i les factures, amb alguna ocasional sortida social quan tenia el temps. El Ricard i el Ramon, els editors en cap, eren grans professionals i alhora amables i de tracte familiar. S'hi va sentir a gust de seguida i ja hi duia gairebé mig any. Ara, però, tenia aquella horrible novel·la entre mans i no sabia ben bé quan dir que allò era impresentable i que ni treballant-hi amb l'autor durant una dècada en podrien treure un microrelat decent. D'acord, estava cansada, potser era un mal dia d'una setmana més dolenta encara. Va, un parell de pàgines més i a dormir.

Es va despertar amb el cap enfosat entre els papers. De seguida va pensar a apagar el despertador del mòbil, però va adonar-se que no era al llit, sinó que s'havia quedat adormida treballant. Encara una mica descol·locada, va mirar la seva última anotació al marge de la pàgina 152: «Rídicul». La cua de l'ela s'allargava i queia erràticament en picat fins a guixar l'escriptori. Llavors va adonar-se que era fosc. Quina hora devia ser? Va mirar la paret, però encara no havia pogut penjar el rellotge d'IKEA que el pare va regalar-li. El que hi havia, de quan el fill de la senyora Montserrat encara hi vivia (i va suposar que d'abans i tot), estava aturat a les 2.02. No les 2.01 o 03, sinó 2.02. Era molt detallista amb aquestes coses, i fins i tot ho havia mesurat amb un regle. Les 2.02.

Va aixecar-se mentre obria la bossa per treure'n el mòbil. Sense bateria. És clar. Una ràpida mirada al seu voltant va servir per recordar-li que el carregador el tenia al dormitori, ja que acostumava a carregar-lo durant la nit, damunt la tauleta. Va pensar a arranjar les pàgines que havia escampat en caure adormida, però potser no caldria depenent de l'hora. Tant de bo encara faltés molt per "llevar-se"! Li feien falta totes les hores de son que pogués tenir.

De camí al dormitori va aprofitar per anar al lavabo, així la seva bufeta no interrompia el que desitjava que li quedés de son.

Amb les parpelles mig tancades, asseguda a la tassa del vàter, va començar a organitzar el dia següent mentre una veu li deia que ja tindria temps de fer-ho mentre prenia el cafè, que, compte, que encara es desvetllaria. I va veure els pantalons curts a terra. Va agafar-los i els va posar amb un gest mecànic damunt la tapa, mentre sortia del lavabo. No va adonar-se que no hi havia la samarreta.

Va connectar el telèfon per esperar-se que es carregués prou per encendre'l i veure quina hora era. No ho va aconseguir: va caure inconscient a la primera aclucada.

Es va despertar amb la sensació d'haver dormit massa. Immediatament el cor se li va accelerar. Alguna cosa anava malament. El sol es filtrava a través de la persiana amb massa intensitat. Merda! S'havia adormit abans d'encendre el mòbil i posar l'alarma! Va aixecar-se d'un bot i va encendre el telèfon. Les 10.12! Mare meva! Va córrer a vestir-se, ja es curaria la cremada a la feina! Va arreplegar les pàgines de la novel·la, arrugant-les en embotir-les a la bossa i va sortir del pis a correueta.

Baixava les escales saltant els graons de dos en dos, de tres en tres, saludant per la cua de l'ull un veí que pujava, obrint l'agenda del mòbil per trucar l'editorial i excusar-se pel retard. No li agafaven, merda.

Va sortir del bloc de pisos. Metro o *bicing*? *Bicing*, que feia baixada.

Arribava al carrer Guillerries amb la suor regalimant-li per tot el cos. No havia tingut temps ni de maquillar-se mínimament. Faria pudor? No, no creia. A veure, què podia dir? Problemes amb el nou pis? Els ratolins? No, no, se li notava molt quan posava excuses falses i tampoc li calia mentir. Tothom s'adormia, oi? Ho entendrien perfectament. Oi?

Va picar el timbre del primer segona.

Res.

Va tornar a picar. No li voldrien obrir? No, quina ximpleria!

Va agafar el mòbil i va tornar a trucar.

Res.

Que estrany...

Va tornar a picar.

Anava a tornar a trucar quan va fixar-se en la pantalla del mòbil: 10.58, dissabte 12 d'agost.
Dissabte.

Encara reia d'aquella manera mentre s'asseia a la terrassa del bar de la cantonada. Estava entre l'alleujament de no haver fet tard a la feina barrejat amb la idea que decididament necessitava descansar

més. No sabia ni en quin dia vivia, mare meva. Va demanar un cafè amb llet de soja i va fer-se una cigarreta, assaborint la tranquil·litat després del frenesí. L'allargaria.

Un cop a casa, després d'obrir la bústia i trobar-la buida, va dedicar-se a acabar el manuscrit i preparar un informe de lectura per a l'editorial.

El dia va passar-li ràpidament, entre pàgines d'horror i la llista de cançons que havia demanat a la seva amiga, principalment música celta, de fons. Havia aconseguit relaxar-se i aprofitar alhora la concentració.

En fer-se fosc va decidir que es mereixia desconnectar i demanar menjar japonès perquè l'hi portessin a casa, i va buscar la carpeta de l'ordinador amb les sèries i pel·lícules recomanades que tenia pendents des de feia mesos. N'hi havia massa per triar, així que va obrir el reproductor, ho va posar tot a dins i va clicar el mode aleatori, a veure què sortia. No, aquesta no. Massa llarga. No, res de terror. Tampoc romàntica, ja havia esgotat amb el Josep els drames en aquest sentit. Següent. Següent...

L'interfon va interrompre-la. Que ràpids els del restaurant!

—Sí?

—Hola, Tana?

—Com?

—...

—Hola?

—Hola, que hi és la Tana?

—Qui?

—La Tana... És el cinquè segona, oi?

—Sí, però no hi ha cap Tana aquí. S'ha equivocat.

—D'acord, perdoni.

—No passa res.

Va penjar l'auricular, una mica decebuda perquè tenia molta gana i també un xic encuriosida: aquella veu masculina que havia preguntat per la tal Tana li sonava coneguda, i va estar temptada de sortir al balcó per veure qui era... i per si veia venir el ciclomotor del japonès. Però va tornar a l'ordinador a continuar seleccionant què veuria.

Moments després, l'interfon va tornar a sonar. Va agafar els diners, que havia preparat amb l'import just, 12 euros.

—Sí?

—Hola, que hi és la Tana?

—No —va dir amb un to sec— t'has tornat a equivocar, aquí no hi viu ningú amb aquest nom.

—Perdona, és que justament ha sortit un veí i li he demanat d'entrar per mirar les bústies i...

—I?

—I a la del cinquè segona hi surt el nom de la Tana.

No podia ser, és clar. A més, justament feia dos dies que ella mateixa havia posat el seu nom a la bústia.

—Ho sento, no sé què dir-te.

—...

La Laura va pensar per un instant que devia tractar-se d'alguna mena de broma, però podia sentir la confusió en la veu d'aquell noi.

De fons va sentir com algú preguntava alguna cosa. Al cap d'uns instants una veu diferent parlava per l'interfon:

—Hola, comanda de *sushi*?

—Sí... endavant.

Va obrir la porta de baix i va sortir al replà. Al cap d'uns instants, podia veure com el repartidor pujava per l'ascensor acompanyat d'algú més. Va començar a sentir un neguiteig a la panxa i va entrar per agafar el mòbil, pensant en el 112. Per si de cas.

Lentament, entre grinyols, l'ascensor va arribar al cinquè. Va sortir un jove asiàtic amb un casc a una mà i una bossa de plàstic a l'altra. Rere seu, un noi d'uns trenta anys esperava. Era alt, bru i amb una barba frondosa. Abans de saber què dir, el japonès va allargar-li la bossa. L'olor de les tallarines fregides amb bolets va arribar-li a través del plàstic.

—11,50 €, si us plau.

Va donar-li els dotze euros.

—Ja està bé, gràcies...

No sabia com demanar-li amb la mirada que es quedés perquè no coneixia qui era l'altra persona que esperava, ni què voldria d'ella. Per sort, el repartidor va semblar entendre-ho i dubtar. Era una situació ben estranya i tensa. Llavors el noi va avançar un pas, i va mostrar les mans amb un gest conscient de la intromissió que suposava:

—Bona nit, perdona que et molesti.

—Què vols? Ja t'he dit que aquí no hi viu cap Tana.

De la butxaca del repartidor va començar a sonar una cançó. Es va girar mentre treia el mòbil i responia en llengua oriental.

—Perdona, soc conscient que això és estrany i molt impertinent per la meua banda.

—Doncs sí...

—Em dic Àngel i estic buscant una amiga, la Tana, que vivia aquí a principis d'any.

—Ja t'he dit que no sé què...

—Sí, ho entenc, només volia preguntar-te si en tens el contacte. És important. Imagino que va deixar el pis i l'has ocupat tu. Potser et va deixar el telèfon o una adre...

—No, no —el va interrompre—, de fet estic segura que t'equivoques, aquí hi vivia un noi, el fill de la propietària.

Es va aturar. Per què li estava explicant allò?

El repartidor estava obrint l'ascensor. El cert és que el noi, Àngel?, no semblava perillós, però havia après a no refiar-se de les aparences. Mira el Josep. A més, era tard i no tenia cap dret a molestar-la...

—No, segur que era aquí, la vaig visitar una vegada.

—Mira, de debò, no sé què més dir-te. Ara, ho sento, però et demano que marxis i em deixis tranquil·la.

El repartidor, per sort, s'havia esperat i aguantava la porta de l'ascensor.

—Baixa? —va preguntar-li al desconegut.

Aquest va dubtar uns instants i, per fi, va donar-se per vençut.

—Sí, sí... —girant-se cap a la Laura— perdona que t'hagi molestat.

I va ficar-se a l'ascensor. La Laura va guardar-se el telèfon, va entrar al pis i va tancar ràpidament. Amb cadenat. Va deixar la bossa del sopar a la cuina i va tornar cap a la porta del pis per obrir l'espill, d'aquells antics, ornamentats i sense ull de peix, preocupada per si aquell desconegut tornava a pujar. Però, després de sentir com la porta de baix s'obria i es tancava, i esperar-se uns minuts, es va convèncer que havia marxat.

Tana. Que estrany... Li preguntaria a la senyora Montserrat quan la veiés, però estava segura que era un error. La panxa va rondinar-li i, després d'assegurar-se un cop més que havia tancat bé, va tornar a la cuina i va començar a treure les safatetes de menjar de la bossa. Vaja, li faltava alguna cosa. Havia demanat un assortiment de *nigiri* (especialment de salmó, li encantaven), uns *yakisoba* amb bolets de la casa i també *gyoza*... I, sí, sense dubte, faltaven els *yakisoba*, quina ràbia! Va comprovar la factura. Efectivament, els havien cobrat però no els hi havien dut. Entre tornar a trucar i reclamar les tallarines, que triguessin, que potser aquell desconegut, Àngel o com es digués, tornés a empipar-la, etcètera, i menjar-se els *nigiri* de salmó que se la miraven fent-li venir salivera... Bé, ja trucaria demà per queixar-se, però ara estava massa cansada i famolenc.

Així que va disposar el menjar damunt una tauleta davant la pantalla i va pregar perquè la següent pel·lícula del sistema aletori li fes el pes. "COHERENCE (2013, Fantàstic, Ciència ficció)" va aparèixer a la pantalla. Mmm... li sonava. Potser li va recomanar aquell escriptor de nom japonès que va conèixer en un sopar de l'editorial? Creia recordar que algú li havia dit que havia obtingut un premi a millor guió al Festival de Sitges o quelcom similar. D'acord, va, provaria de veure-la assaborint els *nigiri*...

Es notava que la nit anterior havia dormit més del compte i, tocades ja les dotze, va començar a badallar amb aquell cansament tan agradable de qui té el llit a tocar i cap hora al despertador de l'endemà. La pel·lícula li havia agradat moltíssim i estava segura que, plena de detalls, hauria de fer un segon visionat per acabar de lligar-los tots.

Va apagar l'ordinador i va anar al lavabo per rentar-se les dents i curar-se la cremada. Li coïa especialment (no sabia per què tant) i va decidir posar-se un cataplasma en comptes de tenir-la a l'aire, aquella nit, ja que es movia moltíssim mentre dormia. De fet, el Josep la despertava sovint per renyar-la i dir-li que no es mogués tant. "Vols que et doni una puntada de peu, jo?". Però com podia controlar-ho?

Quan va mudar-se al pis nou i va veure que el llit del dormitori era de matrimoni, va somriure assaborint les mil i una potades i voltes que faria sense que ningú la despertés per fotre-li bronca. Ni pegar-li.

L'endemà va despertar-se més o menys a l'hora habitual. No havia tingut una bona nit, s'havia anat desvetllant a estones, despertant-se i donant més voltes de les habituals. Va somiar que estava tancada en una mena d'habitació (o un armari) molt petita sense poder sortir, a les fosques. I no estava sola. Sentia algú o *alguna cosa* més allà. Intentava trobar la sortida a les palpentes, però només tocava paret. Cap interruptor, cap moble. Sentia una mena de soroll gutural, com una mena de gàrgares monstruoses, líquides. Finalment es va despertar amb la terrible sensació d'una enorme llengua molt aspra, com feta de diminutes dents punxagudes, resseguint-li la cremada una i una altra vegada, estripant-li la carn.

Va obrir els ulls amb la respiració accelerada, suant. De mica en mica la realitat va posar-se-li davant la mirada. Era a casa, tot estava bé. Alguna vegada que havia deixat la Yoko fora de la gàbia a les nits, quan encara no vivia amb el Josep, l'havia despertat llepant-la i també havia traslladat la realitat al món oníric, però mai havia tingut cap malson similar, malgrat les fures també tinguessin una llengua aspra com els gats i no suau com els gossos. Va agafar el telèfon mòbil per veure si havia de respondre algun missatge i mirar si tenia cap correu urgent. Després, més calmada, va llevar-se i va apujar la persiana. El sol va il·luminar l'estança.

Al llit hi havia sang.

Se li va fer un nus a l'estómac. El primer que va venir-li al cap és que li hagués baixat la regla, però encara no li havia de venir. Podia haver-se despistat i anar a treballar el dia que no tocava, però amb la regla era molt regular, malgrat que mai li fes mal abans i no la pogués preveure per això. No podia ser. De tota manera va mirar-se i llavors va veure la sang que li baixava pel panxell des de la cremada. Què...? No tenia bon aspecte. Amb el neguiteig de la nit segur que s'havia mogut més del compte i potser fins i tot se l'havia gratat en somnis (d'aquí el malson, és clar). Però no tenia sang a les ungles, ni cap rastre a les mans. Va anar cap al lavabo per rentar-se i valorar si hauria d'anar a Urgències.

Un cop neta no semblava estar tan malament. Es quedaria tot el dia a casa, però dubtava si dur la ferida a l'aire o cobrir-se-la altra vegada. Altra vegada... On era l'apòsit d'ahir nit? Déu n'hi do com

s'havia mogut si, sense gratar-se'l, se l'havia arribat a arrencar! Potser el millor seria fer-se una fotografia i enviar-la a una amiga infermera, que valorés si havia d'anar a l'hospital o no calia, com havia fet les altres vegades. Va fer-ho i després va decidir cobrir-se-la, però no li quedaven apòsits; hauria de sortir a comprar-ne a una farmàcia de guàrdia.

Va tornar al dormitori i va treure els llençols tacats (tocava canviar-los igualment), però no va veure les gases arrencades enlloc. Que estrany! Se n'havia posat ahir nit, oi? Va fer memòria, però estava clar que darrerament el cap li jugava males passades, així que no li va donar més importància. Va posar una rentadora i va començar a endreçar el pis mentre la seva amiga li contestava. Quan va acabar, encara sense resposta, va organitzar-se el calendari de la setmana. El dijous anava a un concert on tocava precisament aquesta amiga (era baixista d'un grup de *rock blues*, molt bona), aprofitant que divendres tenia festa. Setmana curta de feina, doncs, i de festa i una mica de vida social.

Estava contenta planificant-ho tot quan la Clara va trucar-li. Havia vist la fotografia i la va renyar:

—Segur que te l'has tocat més del compte!

—Que no, de debò! O sí... però ha estat dormint, no n'era conscient!

Van riure. La Clara va dir-li que no calia que anés a Urgències, però que la duqués tapada durant tot el dia i que si li fes més mal o empitjorés d'aspecte, anés a l'hospital. I que es veurien dijous, eh? Abans del concert, si podia ser, per prendre alguna cosa juntes i posar-se al dia.

“Què, ja has conegut un veí *buenorro*?”. Ja veia que la Clara tenia tota la intenció d'emborratxar-la! Sempre l'havia fascinat la capacitat extraordinària que tenia la seva amiga, de poc més de quaranta quilos, d'ingerir i tolerar bé l'alcohol. Devia ser perquè era una autèntica *rockera*!

Finalment va fer-se una infusió i va menjar per esmorzar un parell de torrades amb alvocat i un polsim de pebre vermell per sobre. Va llegir unes pàgines de 36, una novel·la breu de la Nieves Delgado que la mateixa amiga que li havia passat música celta li havia aconsellat. «*Buenos días*», començava. Va somriure. Bon dia! I va llegir les seixanta-quatre pàgines d'aquell primer capítol, fins al següent: «*Buenas tardes*». Era una edició de Cerbero, de la col·lecció Wyser, un format de llibre molt petit amb cos de lletra gran, que es llegia ràpidament i còmoda. La lectura va dur-li poc temps, justament un esmorzar tranquil. Li va agradar força, aquella primera part. Després va vestir-se i va sortir per anar a la farmàcia a comprar els cataplasmes.

Tot i que, estranyament, l'ascensor estava al cinquè, va decidir baixar per les escales. Va preguntar-se qui vivia davant seu, al cinquè primera. De fet sabia ben poc de la comunitat de veïns, ni tan sols quants dels sis pisos, dotze apartaments, estaven ocupats. Com a molt s'havia creuat ocasionalment amb algú, com el noi que va obrir-li la porta l'altra nit o la persona amb qui va creuar-se ahir al matí baixant les escales a tota pressa (hauria estat el mateix? No s'hi havia fixat...). Fos com fos, tenia la sort que els veïns eren especialment silenciosos: mai l'havia molestat cap soroll, ni música, ni televisió. Decididament li havia somrigut el destí trobant aquell pis!

Quan sortia de l'últim tram d'escales va mig entrebancar-se, però no va caure. Només li faltava empitjorar-se la cremada o fer-se una altra ferida! Havia patinat amb algun paper de terra. Davant seu tenia el suro del veïnat, que no havia mirat mai. Però no hi havia res penjat. Era estrany, sovint hi havia alguna comunicació de la presidència de la comunitat o, com a mínim, el típic llistat de telèfons d'emergència. Res.

De camí cap a la porta va aturar-se de sobte i va recular unes passes. Mirava la bústia del cinquè segona, amb el front arrugat. Efectivament, hi havia l'enganxina amb el seu nom i cognoms, així que aquell Àngel que preguntava per la Tana li havia mentit. Però això no era el que li havia cridat l'atenció. Era el color de la tinta. Recordava que justament s'havia quedat sense tinta al retolador negre i n'havia utilitzat un de vermell fosc. Davant seu, però, les lletres estaven escrites en negre. El traç era molt similar a la seva lletra, sense dubte... S'estava tornant boja? Havia de dormir més.

Va sentir com una porta es tancava fortament per damunt seu. Als pocs segons l'ascensor començava a grinyolar, baixant. La Laura va pensar-s'ho un moment. No era un bon moment perquè cap veí tingués una primera impressió d'ella, així que va sortir del bloc el més discretament i ràpida que va poder, abans que l'ascensor (molt lent, per sort) baixés del tot. Un cop fora, va posar-se els auriculars i va creuar el carrer, sense mirar enrere.

Llavors el va veure: al bar xinès de la cantonada (que sempre, dia sí i dia també, l'havia vist obert), a pocs metres davant d'ella, el desconegut d'ahir nit prenia un cafè i fumava, mirant-la fixament sense cap tipus de dissimulació. La Laura va creure que començava a saludar-la amb el cap, però va fingir estar massa ocupada amb el reproductor de música (en realitat l'estava aturant) per veure-ho i va passar de llarg i va continuar el seu camí.

De tornada de la farmàcia va decidir fer la volta llarga i no passar pel bar, per evitar aquell desconegut que començava a espantar-la una mica. No estava segura que l'estigués assatjant, però estava damunt la línia.

Des de mig carrer ja veia la taula de la terrassa on l'havia vist abans, però estava buida. Va sospirar, més tranquil·la, i va entrar a l'edifici. No va poder evitar aturar-se una altra vegada davant la bústia, pensativa. Ara, quan pugés, miraria la brossa per veure si hi havia el retolador negre que, estava segura, s'havia gastat abans d'escriure l'etiqueta. Aquella cal·ligrafia... Era la seva? S'hi assemblava moltíssim... Però el traç era una mica... Tremolós? Va treure el mòbil i va fer-li una foto.

Quan començava a pujar per les escales va sentir com la porta del carrer s'obria. Va girar-se i va veure una persona amb un casc de motorista encara posat, amb el visor completament negre, que s'acostava a les bústies amb un joc de claus a la mà. Un altre veí, va suposar. Va saludar amb la mà i va continuar pujant. L'ascensor tornava a ser al cinquè.

Va entrar a casa i, un cop descalça, va anar directament al lavabo per posar-se l'apòsit. Mentre tallava l'esperadrap, va adonar-se que al terra, al costat de la cistella de la roba bruta, hi havia la samarreta que duia divendres. Quina ràbia! Li devia haver caigut quan anava a fer la rentadora aquell matí. La va agafar, molesta amb si mateixa, i la va posar dins la cistella. Encara estava humida i feia pudor. Era estrany, no havia plogut tant... "Per això no es deixa la roba humida a terra", podia sentir com la renyava el Josep. Bé, era igual. La va agafar i la va penjar perquè s'eixugués. Ja la rentaria amb la següent bugada.

Dedicaria el que quedava de matí a netejar la casa i fer la llista de la compra, així que va trenar-se la llarga cabellera rossa per estar més còmoda. Va agafar el raspall i va aturar-se, torçant el gest: enredats a les punxes, hi havia quatre o cinc cabells, no tan llargs com els seus, de color negre. No se n'hagués adonat si no es dediqués, minuciosament, a treure els seus cada cop que es pentinava (com finalment li havia inculcat el Josep). Aquell matí, abans de sortir cap a la farmàcia, recordava haver-se raspatllat i haver-lo deixat immaculat... Oi? Ara dubtava... Què li passava al cap? Bé, si no, de tota manera què hi feien aquells cabells allà? Era obvi que no eren seus.

El timbre va sobresaltar-la. No era l'interfon del carrer, sinó el de la porta de dalt, del seu pis.

Va deixar el raspall damunt el moble de la pica i va acostar-se lentament, mirant de no fer soroll amb les petjades nues. I si era aquell Àngel? Ahir nit, quan li va explicar allò que el nom de la tal Tana era a la seva bústia (que era mentida), havia dit que un veí li havia obert. No li faria gens de gràcia que hagués tornat a passar (nota mental: a la primera reunió de veïns que anés havia de dir que res d'obrir a desconeguts).

Un cop a la porta va maleir no tenir una espiera normal per la que poder mirar discretament. La que tenia, antiga com l'edifici, s'havia d'obrir mitjançant una finestreta metàl·lica que, òbviament, revelaria la seva presència.

El timbre va tornar a sonar, i se li va accelerar el pols. De seguida va sentir que algú preguntava, alt però sense cridar:

—Senyoreta Laura?

Va reconèixer a l'instant la veu greu i dolça de la senyora Montserrat, i es va relaxar. Va simular unes passes abans d'obrir la porta. La propietària, que semblava que ja començava a fer mitja volta, va somriure-li en veure-la. Duia alguna cosa embolicada amb paper de plata a les mans.

—Bon dia, jove!

—Bon dia, senyora Montserrat.

—Perdona que t'interrompi en el dia del Senyor.

—No es preocupi, no em molesta gens.

Li agradava, aquella senyora.

—Què puc fer per vostè? Passi, passi... Vol prendre res?

—No, no, i ara! No vull destorbar-te pas, guapa, és que ahir nit vaig preparar canelons i avui en acabar de fer-los he vist que n'havia fet massa, com sempre. Acostumo, acostumava, a dur-los-hi al meu fill, que, ja saps, menjava qualsevol cosa que arreplegava... —el somriure se li va enrigir— Bé, que he pensat, mira, potser aquella noia tan maca és a casa i li poden agradar els canelons. T'agraden, els canelons?

—Sí, sí, és clar! Moltes gràcies. No calia que es prengués cap molèstia, senyora Montserrat!

—I ara! No ha estat res, al contrari. Així aprofito i camino una mica i tot, que aquest genoll em balla si no em moc. A més, m'agrada molt cuinar, i quan una té les mesures apreses... Bé, ja et dic que segurament tornaré a molestar-te amb algun *taperguare* d'aquests... T'agrada la carn rostida? Jo ho cuino tot amb carn. Al Lluc li encanta, diu, deia, que em surt molt tendra i saborosa! És una carn especialment triada i especiada, i hi faig canelons o el que sigui, de vegades la faig amb salsa de bolets, ceps i rovellons, i... —va aturar-se sobtadament, fent un gest de disculpa— Perdona, noia, m'ha donat per parlar i no volia molestar-te més del compte. Té, agafa'ls, bonica.

—De debò, moltes gràcies. Fan molt bona olor!

—Que maca que ets! Tu prova'ls i ja veurem.

—Segur que són boníssims... gràcies.

—Res, res. Au, et deixo de molestar!

I va girar-se cap a l'ascensor. "Tana", va saltar-li dins del cap a la Laura.

—Senyora Montserrat, un moment, si us plau!

—Digue'm, filla.

—Que viu al bloc, vostè?

—Jo? No, no pas. Visc a prop, però.

—Puc fer-li una pregunta que li pot semblar una mica estranya?

—Sí, és clar.

Però va quedar-se en blanc. No sabia com fer-s'ho per treure el tema evitant parlar del Lluc i, per com en parlava, ara ja estava segura que alguna n'havia passat.

—Digues, digues —esperava la senyora Montserrat, amb clares ganes d'ajudar-la.

—No... Em preguntava si sap si al bloc hi viu alguna Tana.

Durant un instant brevíssim, la Laura hagués jurat que la senyora Montserrat sabia perfectament de qui li parlava, però va passar tan ràpidament que de seguida dubtava si no s'ho havia imaginat, tenint el cap com el tenia.

—Tana, dius?

—Sí, Tana.

—No... No que jo sàpiga, ho sento —va girar-se i va obrir la porta de l'ascensor—. No et molesto més, bonica —mirant els canelons—, bon profit, espero que t'agradin!

—Gràcies —va fer la Laura, pensativa, i va observar com la senyora Montserrat marxava.

Va posar els canelons a la nevera i, després de mirar el rellotge, va dedicar la resta del matí a netejar, posant-se música de fons des de l'ordinador portàtil, enduent-se'l a cada habitació.

El pis era molt gran, tenia un llarg passadís que connectava la zona on hi havia la cuina i el saló amb la zona de les habitacions (tres en total: el dormitori, l'estudi i una mena de vestidor on encara tenia caixes de la mudança, i que tenia un armari enorme que no havia tingut temps de mirar-se i endreçar). A la meitat del passadís hi havia l'entrada i el rebedor i, abans de cada zona, hi havia un lavabo —tot i que ella només utilitzava el que estava al costat del dormitori, l'altre seria el típic per a convidats. Tenia el costum de tenir totes les portes obertes, tret de les habitacions que no utilitzava, com era el cas d'aquell vestidor-calaix-de-sastre-magatzem-temporal i el lavabo per a convidats. Anava malament de temps, així que no va dedicar-se encara al vestidor però sí que va netejar el segon lavabo. Encara que no l'utilitzés, era força maniàtica amb la higiene i no li portaria gaire estona.

Quan va acabar, estava molt cansada i la cremada li coïa força. Amb la calor i el moviment havia suat massa, i va dubtar sobre si fer-li alguna cosa o deixar-se l'apòsit. Una mica per por i una mica per vèncer-la, va deixar-se-la com estava. Si li feia més mal ja s'ho miraria, però de moment potser només era una mica d'hipocondrisme. Havia de ser valenta, s'ho havia de demostrar a si mateixa. Sobretot després del Josep.

El cert és que a la senyora Montserrat li havien quedat uns canelons boníssims... Quan va obrir la nevera per veure què podria menjar per dinar va veure la safata tapada que havia oblidat completament amb la dèria de fer dissabte un diumenge. Va decidir gratinar-la al forn com l'esforç de la cuina cassolana mereixia i... Mare meva! No recordava haver endrapat tant des de feia anys! Normalment no menjava gaire, però en aquell moment va entendre perfectament el fragment d'un monòleg de l'humorista nordamericà Louis C. K. en el qual reproduïa una conversa amb el seu metge degut al seu sobrepès. El metge li preguntava sobre els seus costums alimentaris, quantes vegades menjava i com d'aviat durant un àpat se sentia ple i parava de menjar. La resposta d'en Louis era exactament com se sentia ara ella: “No paro de menjar quan estic ple! L'àpat no ha acaba quan estic *ple*! L'àpat acaba quan *m'odio* a mi mateix!

Llavors és quan paro”. Odiar-se no, però la Laura gairebé sentia vergonya. La safata era ben gran, per a dues o tres persones tranquil·lament, i gairebé se l’havia acabat sencera! Al principi se li va fer estrany un gust de fons, probablement algun condiment que no sabia identificar, però després no va poder parar. A mig àpat va mirar-se les calcetes pensant-se que duia pantalons i podria descordar-se’ls. Clarament s’havia passat, tot i que la panxa no li rondinava. Va tombar-se al sofà i, inexorablement, va quedar-se profundament adormida.

Va somiar que s’intentava pentinar un embolic als cabells i no ho aconseguia, i tibava i tibava, notant com s’arrencava cabells, amb por d’estripar-se la pròpia pell, sentint com la sang començava a brollar a dolls. I després es mirava el raspall i no era un raspall, sinó un enorme retolador vermell ple de cabells negres que es retorçaven com llarguíssims cucs de terra.

El telèfon la va despertar. Estava xopa de suor. Va palpar-se ràpidament els cabells, perfectament trenats i va espolsar-se el neguit mentre buscava amb la mirada el mòbil.

Estava força desorientada. La migdiada que els canelons li havien provocat havia estat al nivell més profund de son. Ella, que si feia una becaina de més de deu minuts ja tenia mal de cap el que quedés de dia! No hauria d’haver menjat tant! On havia deixat el telèfon...? I aquell malson, per favor! Què li devia estar passant, últimament? Somiava coses terribles! Sabia que si pensava en aquella llengua plena de punxes de la nit, podria sentir perfectament el seu tacte a la cama... On era el mòbil?

Va obligar-se a enfocar millor el món. El so venia de lluny, de l’altra part del pis. És clar, se l’hauria deixat en alguna de les habitacions mentre feia neteja. Bé, ja retornaria la trucada si no hi tornaven, perquè ja no arribaria a temps abans que saltés el contestador. Va aixecar-se i va fer una estirada que va cruixir-li tot el cos. Encara li pesava l’estómac.

Va anar directament a la cuina per fer-se un cafè i, aprofitant que tenia el portàtil al menjador, va posar-se a mirar el correu i les xarxes socials abans de començar a fer feina.

Tenia el costum de mirar primer Instagram, després Twitter i finalment Facebook, però va començar a baixar pel canal de notícies d’aquest últim, ja que tenia la pàgina oberta. Del grup de feminisme, «*Las 10 penas más brutales aplicadas a las mujeres infieles a lo largo de toda la historia*»,

va seguir baixant i ràpid que no estava d'humor per veure segons quina fotografia. Tràiler de la nova de *Blade Runner*... quina por li feia. Per què havien de fer-ne una altra? No s'entén. El següent li va agradar: «*Hilarious Dog Snapchats*». Animals monos, fossin els que fossin, eren una aposta segura per posar-la de bon humor. Més... un vídeo d'un amic ballant dansa irlandesa. Clic a "M'agrada". Un amic que buscava pis a Madrid. Una amiga que compartia un cartell de persona desapareguda. Un mem sobre *Game of Thrones* (sèrie que ja havia deixat de veure, cansada del ridícul guió). Un paisatge preciós... On era? A Noruega. És clar. Clic a "Compartir". Una amiga que provava la seva càmera 360° a la feina...

Va aturar el ratolí en sec. La suor romanent del malson se li va refredar a l'instant. Semblava que els canelons se li haguessin glaçat de cop a la panxa i una mà invisible li retorqués els budells. Va moure la rodeta i va tornar a pujar pel canal de notícies. La foto de Noruega... El mem... La persona desapareguda. Es veia la foto d'una noia somrient, d'uns vint, vint-i-cinc anys. "Desapareguda a Barcelona a l'abril". Es deia Tana. I tenia una mitja cabellera intensament negra.

El telèfon va tornar a sonar, però va ignorar-lo per continuar llegint. No hi havia gaire informació, però va mirar de seguir el fil, anant fent cabdell, fins arribar a la font original. No era del cos de mossos ni de la policia nacional, res oficial. Era de l'Àngel. El va reconèixer de seguida a la foto de perfil de Facebook, encara que ara dugués barba i abans no. Hi havia un telèfon de contacte. Lluny, a l'altra banda del pis, el to del mòbil s'apagava. Més enllà d'ell, semblava difícil trobar informació. Va trobar una notícia als diaris, però.

Què havia de fer? Tot allò era molt estrany, sense dubte, perquè, d'acord que estava molt cansada i que dormia poc, però no li trobava sentit a l'etiqueta de la bústia, ni que l'Àngel es pensés que la Tana vivia aquí i li mentís al respecte. I després hi havia aquells cabells negres al raspall... o era un retolador vermell? S'estava començant a tornar boja, barrejant somnis i realitat. No, el retolador era del somni, però al món real sí que s'havia trobat uns cabells negres al seu raspall i allò, senzillament, no era possible.

Començava a marejar-se una mica i tenia la sensació de començar a flotar lleugerament, com si realment estigués en un somni del que despertaria d'aquí poc. Va allargar la mà cap a l'aigua i li va caure de les mans: mentre aixecava l'ampolla, alhora que a l'altra banda del pis començava una altra vegada la trucada insistent, va veure el seu mòbil reposant a la taula. Era rere l'ampolla d'aigua. Lluny, però fort, al

costat oposat del pis sonava un telèfon... que no era el seu; fins llavors no s'havia adonat que no era el seu to.

Va quedar-se paralizada, amb tots els sentits alerta, la pell eriçada, aguantant la respiració, fins que va deixar de sonar. Va començar a respirar lentament, tremolant però mirant de calmar-se. Va agafar el seu mòbil i se li va escapar un xiscle ofegat quan aquest va sonar amb la cançó dels Rolling Stones a tot volum. A la pantalla hi sortia ARIADNA, i una fotografia de la seva amiga somrient. Va despenjar mirant cap al passadís, cap a la part del pis que, ja declinant el sol, s'enfosquia lentament. De l'aparell va sentir una veu:

—Laura?... Laura? Hola?

Va acostar-se'l de mica en mica a la cara.

—Laura? Que em sents? Hola?

—Hola...

L'Ariadna, una de les seves millors amigues, va notar a l'instant que passava alguna cosa.

—Estàs bé? Què passa?

No sabia què dir-li. En aquell moment només era conscient que no podia apartar la mirada del passadís, de les tres portes que veia més enllà del seu lavabo: la de l'estudi, la del dormitori i la del vestidor. I no només no podia apartar la mirada perquè n'havia sorgit un so de telèfon, sinó perquè dues havien d'estar obertes i una tancada. I no era així: les tres estaven obertes.

—Laura, m'estàs espantant... On ets? Estàs bé? Digue'm alguna cosa, sisplau!

—Soc a casa —va ser tot el que va poder dir.

—D'acord, no et preocupis, estic a una parada de metro. Volia passar a saludar-te per sorpresa. Vinc corrents, però ves-me parlant... Estàs sola? És el Josep? Aquell fill de puta és allà? Vols que truqui als mossos?

—No, no, estic sola... crec.

—“Creus”? Què està passant? Si t'han entrat al pis, surt immediatament, d'acord?

—No... No ho sé.

—D'acord, doncs tanca't al lavabo. Arribaré en molt poc, he sortit del metro i vinc corrents, serà més ràpid. Ves-me parlant...

La Laura va fer-li cas i es va tancar ràpidament al lavabo de convidats, que feia poques hores havia deixat impecable, i va continuar parlant amb l'Ariadna sense parar de pensar què estava passant. A mitja conversa es va adonar que plorava i li explicava els malsons que havia tingut, i el raspall retolador vermell, i l'etiqueta de la bústia, i els cabells com cucs, i, i..., fins que l'Ariadna ja era al cinquè pis (per sort li va obrir un veí que sortia), li faltava la respiració però estava preparada per a tot.

La seva amiga era molt valenta. També havia viscut experiències d'aquelles que t'endureixen la pell fins al diamant. Era una supervivent i una guerrera. Allò era el que tenien en comú, acostumaven a dir-se.

—Molt bé, ja tinc l'esprai de pebre a la mà. Surt ràpidament del lavabo i m'obres, d'acord?

Dit i fet, serrant les dents amb força, la Laura no s'ho va pensar dues vegades i va sortir del lavabo. La porta de casa estava a mig camí del passadís ombrívol i les tres portes. Cap a la gola del llop, doncs. Va córrer i va obrir la porta. Com un huracà, l'Ariadna va entrar gairebé fent un crit de guerra, mirant a tot arreu.

—On és, on és?! Venia d'allà, de les habitacions, oi?

—Sí.

—Agafa un ganivet, t'espero.

—No hauríem de trucar als mossos?

—Tinc el mòbil a la mà, a punt.

El fet que l'Ariadna hagués fet amb el telèfon el mateix que ella el dia anterior, quan va aparèixer el repartidor del japonès amb l'Àngel, va relaxar-la. Se sentia segura amb ella.

De fet, quan tornava de la cuina amb el ganivet més gran que va trobar, estava molt més tranquil·la, convençuda que en realitat no passava res que no es pogués explicar i que podrien enfrontar-se a qualsevol monstre.

El primer que van fer va ser tancar les tres portes ràpidament. Així res ni ningú les podria sorprendre. L'Ariadna va aplaudir-li la idea, i es va alegrar de veure la seva amiga més refeta i calmada.

Van decidir entrar al seu lavabo abans de mirar les habitacions, per si de cas. Un llistat de pel·lícules, relats, fragments de novel·la i històries sobre cortines de dutxa i banyeres van passar ràpidament per la seva imaginació.

—«*Maldita realidad*» —la Laura va dir, citant el relat d'un antic professor seu, en veu baixa, repetint-ho mentre corria la cortina sense dubtar.

Però no hi havia res, la banyera estava, és clar, buida. Van deixar anar un riure nerviós. “¡Maldita realidad!”. El lavabo estava com l'havia vist per última vegada, i no hi havia cap mòbil, així que van passar a l'estudi, que també estava intacte. A continuació, el dormitori. Van obrir la porta preparades per a qualsevol cosa. Però altra vegada semblava no haver-hi res fora del normal. Mentre l'escorcollaven, la Laura ja sabia que, fos el que fos, havia d'estar a l'altra habitació, aquella a la qual gairebé no hi havia entrat mai.

—Aquí no hi ha res —va dir l'Ariadna després de mirar sota el llit— podria ser que haguessis sentit el mòbil a través de la finestra? —va assenyalar-li.

La Laura es va girar. El dormitori tenia una finestra gran que donava al pati de llums. Recordava haver-la obert per ventilar la casa... És clar! Era allò! Que *tonta* havia estat! El cansament i els malsons l'havien dut a imaginar-se el pitjor.

—Em sembla que tens raó —va començar a dir a la seva amiga amb un somriure avergonyit, però una melodia de mòbil la va interrompre.

Les dues amigues es van mirar. Sense dubte provenia de la tercera habitació, del vestidor. No es van moure fins que la trucada va apagar-se.

Ràpidament, l'Ariadna va dur-se el mòbil que tenia a la mà a l'orella. Al cap d'uns segons deia en veu baixa, apartant-se de la porta:

—Ajuda, hi ha un intrús a casa de la meva amiga...

La Laura va alçar el ganivet.

Mentre l'Ariadna parlava amb la policia, el cap li anava molt de pressa, repassant-t'ho tot, mentalment. En primer lloc no estava boja, ambdues havien escoltat que un mòbil sonava a l'habitació

que portava tot el dia tancada i a la qual gairebé no havia entrat mai. Era possible que algun convidat s'hagués deixat el telèfon allà? No, poc probable. Ja feia molts dies que ningú passava per casa, si els hagués caigut el mòbil se n'haurien adonat i li ho haurien dit. A més, a hores d'ara la bateria del mòbil ja s'hauria esgotat. No, estava clar que havia entrat algú. Aquella habitació no tenia finestra com el dormitori, així que no podia ser una altra cosa.

L'Ariadna va penjar el telèfon. La Laura va mirar-la interrogativament.

—Diuen que marxem del pis si podem i que els esperem a baix, on hi hagi gent.

Va respondre-li que sí amb el cap, i li va fer un gest perquè passés. Van caminar de puntetes amb el cor a la mà fins al rebedor. El mòbil no havia tornat a sonar i no sentien res ni ningú. L'Ariadna ja obria la porta del pis, quan la Laura va aturar-la.

—Espera't.

La seva amiga va observar com entrava a l'estudi, escorcollava silenciosament alguna cosa i sortia per acostar-se a la porta del vestidor. Què feia? L'Ariadna va fer-li un gest impacient, però la Laura no la va veure. Es va ajupir davant la porta i va semblar tocar-la suaument. Finalment va aixecar-se i van sortir del pis. Van dubtar si trucar algun veí mentre baixaven per les escales, però finalment van quedar-se al vestíbul, a prop de la porta.

—Què els explicaràs? —va preguntar-li l'Ariadna.

La veritat és que ja s'ho havia preguntat a si mateixa, i ho havia estat pensant sense tenir-ho gaire clar.

—Suposo que simplement començaré amb el mòbil, no sé què pensar de tota la resta.

—Ja...

—Espera! Has sentit?

—No, què?

—No has sentit una porta que es tancava, pisos amunt?

Van acostar-se fins a les escales, intentant veure alguna cosa pel forat de l'ascensor. Tot semblava tranquil. Van esperar-se, però no van veure res. Falsa alarma.

Al cap de pocs minuts van veure les llums del cotxe de policia. Van afanyar-se a sortir. Una parella d'agents va acostar-se, una dona i un home. La dona va adreçar-s'hi:

—Bona tarda, han trucat vostès?

—Sí —va respondre l'Ariadna—, he trucat jo. Però és el pis de la meva amiga, la Laura.

—Vostè és la propietària de l'immoble?

—No, és llogat.

—Ha trucat al propietari del pis?

—No... La veritat és que no hi he pensat...

—D'acord. Té les claus?

—Sí, sí.

—Doni-me-les i esperin aquí.

—No, sisplau, m'agradaria pujar, també.

L'agent va mirar-la. Semblava que l'avalués. Què devia pensar, que estava boja? Que era una tonteria? Que era un perill real?

Sorpresa perquè creia que li diria que no, finalment va assentir i, amb l'altre agent, van acostar-se al portal. Durant tota aquella estona no havien vist entrar ni sortir ningú del bloc i així els ho va dir.

Davant l'ascensor, la Laura va dir que era massa estret per als quatre i que pujaria per les escales. L'agent femenina va acompanyar-la fent-li una sèrie de preguntes sobre per què pensava que hi havia algú al pis, quan havia sentit la primera trucada, si havia passat alguna altra vegada, qui tenia les claus del pis a banda d'ella i la propietària, si tenia béns de valor, si tenia alguna exparella (el Josep?), algun assetjador (l'Àngel?)... Semblava que era molt competent i que no s'ho prenia a broma. Això la va tranquil·litzar força.

Un cop a la porta, van indicar-los que s'esperessin fins que les avisessin. Ambdós van posar la mà sobre l'arma, van alliberar la tanca de seguretat de la funda, i van entrar. Al cap d'uns instants la Laura va fer el mateix. L'Ariadna va agafar-la del braç.

—Què fas?!

—Haig de veure una cosa, confia en mi.

Ambdues van creuar la porta, l'Ariadna nerviosa i la Laura estranyament decidida. Els agents sortien de l'estudi i entraven al dormitori. La Laura mirava el terra de mosaic, just davant de la porta del

vestidor. No hi havia res. Després del dormitori els policies van sortir cap al vestidor. L'agent femenina va aturar-se, mirant la porta a l'alçada dels genolls. La Laura es va fer enrere de seguida.

—Ja podem sortir, ho ha vist.

—Què ha vist?

—Després t'ho explico.

Cinc minuts després els agents les feien passar. No havien trobat ningú, ni tampoc cap telèfon. Van fer una segona recerca amb elles, però res. En un moment, l'agent femenina va ensenyar-li un petit *post it* a la Laura.

—L'havia posat vostè?

La Laura va assentir.

—Molt intel·ligent —va felicitar-la la policia.

Un cop dins del vestidor, la Laura va preguntar si havien obert l'enorme armari.

—Sí, està buit. Totes aquestes caixes són seves?

—Buit?... Sí, encara no he tingut ocasió d'endreçar-les... Fa poc que m'he mudat aquí.

—És possible que hi tingui un telèfon?

—No, només en tinc un. Aquest.

Deu minuts després, els agents marxaven. No hi havia cap intrús, ni cap perill.

I si els explicava allò de la Tana? Què hi tindria a veure, li dirien. O pitjor, la titllarien de boja directament. Els va deixar marxar amb certa recança però la pregunta se li va quedar fixada al cap: hi tindria a veure alguna cosa?

Amb l'Ariadna, van observar pel balcó com els agents pujaven al cotxe i se n'anaven.

Frustrada, la Laura va començar a pensar què faria quan va veure l'Àngel a l'altra banda del carrer, mirant com marxava el cotxe de policia i, després, alçant els ulls cap a elles.

—Em sembla que ha arribat el moment de parlar.

—Amb qui? —va preguntar l'Ariadna.

—Amb ell —va assenyalar-li amb el dit.

Com si s'haguessin posat d'acord mentalment, l'Àngel va creuar el carrer. Moments després, picava al timbre.

—Passa.

—Gràcies.

Es van asseure al voltant de la taula del menjador, en un silenci tens, incòmode. L'Ariadna va començar a cargolar una cigarreta. Mirava fixament l'Àngel, estudiant-lo. Ell mirava al seu voltant, com si encara cregués que la Tana vivia allà i en busqués indicis. Finalment, la Laura va trencar el silenci.

—Vols prendre alguna cosa?

—Un cafè, sisplau.

—Ariadna? Vols alguna cosa, tu, també?

—No, gràcies, estic bé.

La Laura va preparar dos cafès i va fer-li un te Black Blend a l'Ariadna, que va acceptar amb un somriure de complicitat. A canvi, mentrestant, li havia preparat també una cigarreta. L'Àngel també se n'havia fet una.

Van fumar i van beure les infusions lentament. Al cap d'un parell de minuts l'Àngel va preguntar.

—Ha vingut la policia, oi?

Les dues amigues van assentir. L'Àngel va mirar-les interrogativament, semblava voler saber més.

—I?

—Què vols dir? —va fer l'Ariadna.

—Vull dir que... que si han trobat res.

—Res de què?

—No ho sé...

—Et toca parlar a tu, qui és la Tana?

—És una amiga meva que vivia aquí.

—Això no és cert —el to de la Laura no era del tot ferm, i tots ho van notar—. Aquí no hi ha viscut ningú a banda de la propietària, la senyora Montserrat, i el seu fill, en Lluc.

—Et prometo que no t'estic mentint. És cert que només vaig estar aquí un cop —semblava admetre un dubte—, però tinc bona memòria per a les adreces. Era aquí, n'estic segur. I reconec tot això —va fer un gest cap a les parets.

» A més —va afegir de seguida—, ja vaig dir-te que el seu nom era a la bústia.

—Ah! No és veritat! —va intervenir l'Ariadna amb el crit de qui enxampa un mentider— A la bústia hi ha el nom de la Laura!

—Sí, ho he vist ara, abans de pujar... No ho entenc. Us prometo que ahir no hi era, hi havia el de la Tana.

—És igual, no avançarem així. Continua explicant. He vist al Facebook una notícia sobre la seva desaparició.

—Sí, porto mesos buscant-la. He estat treballant fora del país, a Noruega, quan de sobte va desaparèixer.

—Què vols dir amb “desaparèixer”?

—Doncs això. Parlàvem gairebé diàriament i un bon dia ja no en vaig saber res més.

—Gairebé diàriament? Éreu bons amics...

—Sí...

—I la seva família, i les seves amistats?

—No ho sé... Ella és d'un poblet a tocar de Girona, Vilablareix, però no tinc el contacte de la seva família, ni de les seves amistats.

—Això és molt estrany —va saltar l'Ariadna—. Si la tens al Facebook, per exemple, com és que cap amiat li ha dit res pel seu mur? O la família. Senzillament no m'ho crec.

—Bé, és que...

—És que...? —l'Ariadna estava visiblement enfadada. La Laura escoltava, rumiant.

—És que la Tana no tenia gaire activitat al Facebook ni les xarxes socials. I, a més...

—A més?

—A més... ha continuat penjant coses. Fins que va bloquejar-me.

—Com? —van fer les dues alhora.

—Sí, per això la policia em va ignorar i no l'estan buscant. Peròestic segur que ha desaparegut, si no, em respondria als missatges! O al telèfon, com a mínim.

—Un moment, dius que ha desaparegut però que continua publicant a Facebook i que el telèfon té línia? I que t'ha bloquejat?

—Sí...

—Mira noi —l'Ariadna es va aixecar—. Està més que clar que la Tana no ha desaparegut, i que simplement ha tallat tota relació amb tu!

—No, no és això!

—I començo a entendre-la. Des que t'he vist que em fas venir calfreds, sembles el típic assetjador *creepie*. Què? T'agradava i tu a ella no, i no has sabut com encaixar-ho, oi? I la vas estar perseguint fins que va bloquejar-te!

—...

—Va, deixa de fer-nos perdre el temps i respecta que la Tana no vulgui saber res de tu —va mirar la Laura—. Nosaltres tampoc. No tornis a molestar la meva amiga, t'ho adverteixo!

L'Àngel semblava confús, derrotat. Per un moment la Laura s'havia cregut tota la història de la desaparició de la Tana, però ara estava cada cop més clar que era una història que s'havia muntat aquell noi. Si havia continuat amb la seva activitat, el telèfon tenia línia i, a més, l'havia bloquejat... La situació, com deia l'Ariadna, era ben clara. La seva amiga va fer-li un gest a l'Àngel i li va assenyalar el passadís i la porta del carrer.

—Ja en tenim prou, ja pots marxar.

Després de dubtar uns instants, l'Àngel va desistir i es va aixecar. L'Ariadna el fonia amb la mirada, gairebé desafiant-lo a dir quelcom més. Finalment, l'Àngel va adreçar-se a la Laura:

—Sento haver-te molestat. Però et prometo que no és com ella —mirant l'Ariadna— diu. No t'he mentit en cap moment. Si... si saps res de la Tana, t'apunto el meu telèfon en aquest paper.

Va deixar-lo damunt la taula, al costat de la tassa de cafè i va marxar en silenci, seguit per les dues amigues. L'Ariadna va tancar la porta, i la va assegurar amb el cademat. La Laura va sentir el grinyolar de l'ascensor i com l'Àngel hi pujava.

—Quin paio. No exagerava: m’ha donat molt mal rotllo...! Estàs bé, Laura?

—Sí... No ho sé, semblava sincer.

—Exacte, motiu de més: em sembla que no està gaire bé del cap. Allunya’t d’aquest paio, de debò. Ni se’t passi pel cap tornar-lo a deixar entrar... i llença el seu telèfon. Has vist com mirava tot arreu? Em posava la pell de gallina! Pobra Tana, no m’estranya que el bloquegés... Escolta, em quedo aquesta nit a dormir amb tu, d’acord? Demà esmorzem juntes i t’acompanyo a l’editorial, que tinc festa.

La Laura va assentir, agraïda.

—Per cert, m’expliques això del *post it*?

—És una ximpleria, en realitat...

—Digues.

—No ho sé. Tenia la sensació que hi havia algú en aquella habitació i, per un moment, he pensat que aprofitaria per sortir quan no hi érem, com si algú estigués jugant a fet i amagar amb mi. Per això he posat el *post it*, perquè si el vèiem al terra en tornar a entrar, sabríem que la porta s’havia obert.

L’Ariadna l’escoltava, assentint.

—Ah...

—I no ha estat així: la policia ha desenganxat el *post it*... Oi que hem sentit un mòbil que venia de l’habitació? Últimament dubto de tot...

—Sí, hagués jurat que venia de l’habitació. Però jo també començo a dubtar... Potser estàvem massa suggestionades. Potser les parets són molt primes i era del veí...

—No ho crec. Mai he sentit cap soroll dels veïns, sembla que visqui sola al bloc.

—Vols que tornem a mirar l’habitació? Podem buscar per les caixes, a veure si, per casualitat, hi ha un mòbil que algú es deixés. Coses més rares s’han vist. Però, sobretot, no ens muntem històries.

La Laura va donar-li la raó, però no parava de pensar en totes les altres coses, com els cabells del raspall...

Estava molt cansada, així que van tornar a escorcollar el vestidor i les caixes —no hi van trobar res, és clar—, i van anar directament a dormir. Aquella nit va abraçar-se més d’una vegada a l’Ariadna, amb por de tenir malsons una altra vegada, però no va ser així.

Es va despertar amb l'alarma del mòbil i, durant un instant, va estirar-se, contenta, aliena a tot el que havia viscut els últims dies. A poc a poc va començar a recordar-ho tot i una sensació d'angoixa va créixer-li a la panxa. Va allargar la mà cap a l'altra banda del llit...

—Bon dia...

Però no va tocar l'Ariadna. Es devia haver llevat abans.

Va sortir del llit i va anar cap al lavabo. Al passadís va cridar-la.

—Bon dia! Ariadna?

Es va asseure a la tassa del vàter, encara endormiscada. L'Ariadna no responia. Hauria anat a comprar al forn?

Va rentar-se la cara i va anar cap a la cuina. No hi havia l'Ariadna, però tenia un cafè preparat per a ella, encara fumejant. Engaxat a la tassa, hi havia un *post it*. Va somriure. Li agradava el subtil sentit de l'humor de la seva amiga. «He hagut de marxar d'hora, no recordava que venien a mirar-me el mòdem aquest matí! Bon profit ;)». Va agafar la nota i la va penjar a la porta de la nevera. El cafè era fort, però va agrair-ho.

Després d'acabar d'esmorzar va anar cap a la dutxa i va allargar-la més del compte i va gaudir de l'aigua fresca. Quan anava a pentinar-se va veure-hi cabells negres. És clar! Potser no havia netejat el raspall des de l'última vegada que l'Ariadna, que també tenia els cabells negres, s'havia quedat a dormir (o havia estat al pis i s'havia pentinat un moment). Els cabells eren seus!

“Veus, *tonta*? Tens massa imaginació! La terrible novel·la que estàs llegint t'està trastocant més del que pensaves!”. Ben mirat, pensant en aquell comentari al marge d'una de les pàgines del manuscrit, «Ridícul», se sentia una mica avergonyida per haver trucat fins i tot a la policia. Estava clar que tot tenia una explicació, perfectament raonable. Com els cabells del raspall. I l'etiqueta de la bústia... O bé s'havia equivocat en el color del retolador o, per exemple, potser el carter l'havia malmès sense voler i va tenir l'amabilitat de posar-n'hi una altra imitant la seva lletra. Era perfectament raonable. Oi?

A Males Herbes van riure per l'anècdota d'haver-hi anat dissabte, i amb el Ramon van parlar sobre la novel·la. La Laura es va sentir prou còmoda per dir sense embuts que allò era terrible i que no veia com treballar-hi per poder-ho publicar. Van parlar amb el Ricard i finalment van acordar una reunió

amb l'autor des de la premissa que hauria de reescriure-ho tot per tornar a començar el procés, que tal com estava no era viable.

Va sortir de la feina molt contenta i amb la sensació que tot el que havia viscut darrerament, amb l'Àngel i la Tana, no era més que un malson llunyà. Va enviar-li un missatge a l'Ariadna per desitjar-li que hagués anat bé amb el tècnic de la companyia telefònica i va decidir anar al centre de la ciutat a mirar botigues. No és que no tingués ganes d'anar a casa, però volia aprofitar les noves energies per passejar i comprar-se algun antull, fos roba o algun llibre.

Li havien parlat d'una llibreria nova especialitzada en literatura escandinava, un tema que li havia apassionat des de sempre, així que va anar-hi directament. Mentre mirava relaxadament els llibres que hi tenien, se li va creuar al pensament el comentari que l'Àngel va fer sobre que havia estat a Noruega, i per allunyar-lo de la seva ment, va decidir marxar. Ja hi tornaria un altre dia, més endavant. Havia vist una antologia d'autores, *Les filles del fred*, que li havia cridat l'atenció, però ja la compraria en una altra ocasió.

Era de nit quan arribava al bloc. Feia moltíssima calor, i duia els cabells rossos lligats en una cua. Al reproductor de mp3 sonava una cançó d'una música que li havia agradat moltíssim, de nom Tash Sultana. Algú li havia explicat que havia tingut un vida molt dura, amb una addicció a les drogues, i havia estat tancada en una institució mental, però la música li havia salvat la vida. Era fantàstic veure-la tocar, se la veia tan feliç!

La Laura somreia recordant la seva expressió del video de YouTube on l'havia vist mentre buscava les claus per obrir la porta del carrer. Altra vegada un veí se li va avançar.

—Bona nit, endavant.

—Gràcies.

Abans que marxés, però, es va atrevir a parlar-hi.

—Perdona, fa poc que visc al pis i encara no conec ningú. On vius?

—Benvinguda! Visc al cinquè primera, al teu costat em sembla.

—Sí! Ei, doncs ets el veí ideal: mai he sentit cap soroll!

—Gràcies —va somriure-li—, intento passar desapercbut.

La Laura el va observar. Era un noi jove, més o menys de la seva edat; semblava simpàtic. I li va agradar que fes tan bona olor; diria que utilitzava la mateixa marca de xampú que ella.

—Bé, no et molesto més, que potser tens pressa. Ens veiem en una altra ocasió... la propera vegada que intenti obrir!

Van riure i es van acomiadar. Bé! Començava a conèixer els veïns.

Va mirar la bústia, amb l'etiqueta impostada, però estava buida. De camí cap a les escales, es va aturar i va treure un paperet on va apuntar els telèfons de referència que coneixia, i els va penjar al suro.

En arribar a casa es va guarir la cremada, que estava molt millor, va posar música ben alta (ara que el veí del costat no era a casa). Als pocs minuts ballava, feliç.

Va estar-se una mica a l'ordinador, va fer un sopar lleuger i va anar-se'n a dormir amb una sensació de tranquil·litat que feia temps no tenia.

Abans d'aclucar els ulls, va mirar si l'Ariadna li havia dit res, però al WhatsApp només hi havia una *tick* al costat del missatge que li havia enviat al matí i va imaginar-se que la seva amiga encara no tenia bé Internet o no havia tingut temps de mirar-se el mòbil. Pobra! Les companyies de telèfon sempre donen problemes...

La resta de la setmana va anar d'allò més bé. El concert de dijous va ser tot un èxit: el local estava ple de gom a gom, i el grup de la seva amiga va fer-se amb el públic de manera aclaparadora. Dues hores llargues tocant i fent vibrar tothom. Va beure una mica més del compte amb la Clara a la prèvia, i definitivament massa durant: es va trobar amb diverses amistats i els xarrups de Jäger van córrer amunt i avall. Va trobar a faltar l'Ariadna, és clar, que estava desapareguda fins aquella nit en què va tornar-li a escriure per tal que anés al concert, però l'Ariadna va respondre-li, una mica massa lacònicament, que no podia perquè estaria amb la seva parella i marxaven uns dies. Ja era normal que, irònicament, l'Ariadna es perdés durant dies, tenia un esperit salvatge i impulsiu, i hi estava acostumada. Li aniria bé estar-se uns dies amb la seva parella. Igualment, per fer-li enveja, li va enviar diverses fotos del concert i un petit video d'un dels temes que la Clara els havia dedicat a ambdues. Va ser una nit fantàstica.

Divendres, per sort, va llevar-se amb molt poca ressaca i va decidir aprofitar el dia de festa: es va llevar a l'hora habitual, va esmorzar al bar xinès de la cantonada i va tornar per endreçar les caixes del vestidor (efectivament, cap rastre d'un mòbil) i acabar-se de fer casa seva casa seva. Fins i tot va penjar el rellotge d'IKEA. La calor era insuportable, estava completament suada.

Es va sorprendre de la quantitat de coses que tenia i que no utilitzava al dia a dia, però va poder-ho col·locar tot i netejar bé l'habitació. Una mica abans del migdia ja havia acabat i va pensar en netejar bé l'armariot que hi tenia. Feia molta pudor, de fet, i va recordar el soroll que havia sentit la setmana anterior que venia del lavabo: potser sí que hi havia ratolins i n'havia mort un, allà tancat. Però no, l'enorme armari estava buit. Va netejar la part de fora i després va començar per l'interior. La pudor era gairebé insuportable. Va pensar a comprar un ambientador de cotxe, d'aquells típics de pi, i penjar-lo allà dins uns dies. No és que hi volgués guardar res, però mai se sabia, i no volia deixar una part del pis bruta i pudent.

Estava fregant de valent el fons de l'armari quan va notar una cosa estranya. Li havia donat un copet a la part que tocava la paret, i va sentir un so buit. Va picar amb el nus dels dits, com havia vist a les pel·lícules. Sí, semblava que fos un fals fons. Va arrugar el front. I si hi havia allà el cau de centenars de ratolins? O, pitjor, paneroles, quin fàstic! Tant de bo tingués la Yoko amb ella! La fura la defensaria de tota bestiola. Va dubtar sobre si mirar d'obrir-ho o trencar-ho però el pensament de tenir aquell niu de criatures repugnants a casa no la deixaria viure. No sabia què li feia més nàusea, que hi hagués algun cadàver o que hi hagués alguna cosa viva.

Finalment va anar cap a la caixa d'eines i va agafar un martell i un cisell. Primer intentaria no trencar-lo. Què li diria a la senyora Montserrat si feia malbé aquell armari? Sense dubte era molt antic i devia tenir algun valor sentimental per a ella. Li hauria de trucar abans? No, va desfer-se de la idea, li semblava una molèstia innecessària. Si l'havia de trencar, ja cridaria un fuster que hi tornés a posar un plafó. En tot cas, faria una aturada per dinar i li donaria un parell més de voltes.

Va fer-se una amanida amb alvocat i una mica d'hummus amb torradetes. En acabar ja estava decidida a descobrir el secret de l'armari i no va poder-se resistir a interrompre una altra vegada el segrest de l'Ariadna i va enviar-li un missatge per dir-li què faria amb l'armari. Fins i tot va fer-se un *selfie* amb

el martell, amb un somriure sàdic, amb el moble de fons. “Vaig a fer una excavació arqueològica!”. I un *smiley* de somriure trapella.

Instants després ja descarregava el primer cop. Va ressonar moltíssim i es va aturar, una mica espantada. Només faltava que molestés el seu veí, tan curós i silencios com era! Bé, probablement devia estar treballant, sent un divendres a aquella hora. Va descarregar un altre cop. La fusta es va esquerdar. Un altre cop. Una pudor va sorgir, la va colpejar amb força, i la va fer retrocedir. Sí, sense dubte allà hi havia alguna cosa morta. Ara ja no podia parar. Cop rere cop va trencar el plafó i va separar els trossos de fusta. Era força gruixuda, sense dubte era una armari dels bons. Li va saber greu, però va prometre's contractar el millor fuster que trobés per deixar-lo com nou. Potser en compraria un de sencer, pobra senyora Montserrat.

Quan va acabar d'etzibar cops, hi havia al descobert una obertura d'un metre quadrat, aproximadament, a la paret. Li va sorprendre la grandària i, més encara, que esgués feta per la mà de l'home i no per les dents d'alguna bestiola. Era un forat fosc i semblava profund. Va anar a buscar una llanterna i es va posar els guants de fregar. També va agafar una bossa d'escombraries (l'última, se li havien acabat sorprenentment en un no-res), per posar-hi el que trobés que havia mort allà dins.

Va enfocar amb la llanterna. Davant tenia una mena de túnel amb les parets de fusta antiga el final del qual no podia endevinar. “Què...?”. Lluny, hi va veure una cosa al terra. El ratolí mort, sense dubte. No, més aviat seria una rata, semblava força gran. Si més no, no va sortir corrents cap legió de cuques! Va tancar els ulls per vèncer la por a aquell espai tan estret i va posar-se a gatejar amb neguit contingut. Hi havia marques de poliment al terra, gairebé de desgast, com si algú hi gategés sovint.

Feia moltíssima calor, i els cabells que s'havien escapat de la cua li tapaven la cara, i se li enganxaven a les galtes. Allò d'allà davant no era ni una rata ni un ratolí. No era res mort, de fet. Era una... una nina? Va agafar-la. Sí, era una nina de drap. Devia tenir molts anys, estava gairebé desfeta. Tenia el cap mig arrencat, torçat en un angle estrany. Se li va eriçar la pell quan va veure les dues taques, com gotes, vermelles. “Què...?”. Va enfocar més enllà del túnel. Des d'on era veia la paret de fons, a uns deu metres, però semblava que el passadís torçava a l'esquerra. Com podria ser tan llarg? Allò no se suposava que havia de connectar, paret amb paret, amb el pis del costat?

Què havia de fer? La pudor continuava allà, estava clar que provenia del fons del túnel... Va agafar el telèfon, amb ganes de trucar l'Ariadna per dir-li que vingues a explorar les entranyes de l'edifici amb ella, però va veure que no tenia gaire cobertura. A més, va recordar que l'Ariadna no hi era, estava perduda.

La Laura va prémer les mandíbules. Era una persona que mai deixava les coses a mitges: si començava una cosa, havia d'acabar-la. Així que va posar la nina dins la bossa de la brossa i va continuar gatejant pel túnel.

Quan va arribar al final del primer tram va enfocar la llanterna cap al passadís que s'obria a l'esquerra. Hi veia llum tènue al final, a molts metres. Va continuar avançant. Semblava que el túnel donava a una mena d'estança. Va pensar que havia d'haver agafat el martell, per si havia d'esclafar alguna bestiola (o per tenir una arma) però no podia girar sobre si mateixa en aquell punt, així que va continuar, amb el feix de llum davant seu, com si fos un sabre de *Star Wars*. Al cap d'un metre la llanterna es va fondre. "Maldita realidad, maldita realidad, maldita realidad...". Va continuar una mica a les palpentes, cada cop més de pressa. Semblava el seu malson. Angoixada, sacsejava contínuament la llanterna fins que, per sort, es va tornar a encendre.

En el moment d'arribar a l'obertura, va sentir com una porta es tancava. Li va semblar que era la del seu pis, però, si no era la Monserrat, allò no era possible. A més, la senyora Montserrat no entraria a casa seva sense trucar, encara que pensés que, sent dia laboral, ella estaria fora. Oi? No, probablement era la porta del cinquè primera, quedés on quedés en aquell complex arquitectònic que ja no tenia sentit per a ella.

L'estança era el doble d'ampla que el túnel, i molt més llarga. Semblava feta amb diverses plaques de fusta antiga, com l'armari. Al fons hi endevinava una tauleta petita amb un llum (d'oli?) encès. Al costat, mig ocult per les ombres, hi havia alguna mena de farcell enorme embolcallat en... plàstic negre? Una tela fosca? D'allà provenia la pudor.

Tot en ella li deia que fes mitja volta, tanqués aquell claustrofòbic túnel i aquell armari per sempre. En aquell moment no li importava que hi hagués una part de casa seva que fes pudor. De fet, en aquell moment desitjava sortir d'aquell pis i no tornar-hi mai més.

Però va fer una passa cap endavant i va trepitjar alguna cosa. Va enfocar la llanterna als seus peus, nus. Allà, rebregat, hi havia l'apòsit que s'havia posat feia dies. La sang estava, impossiblement, encara humida. Al costat hi havia la samarreta que no havia arribat a rentar i que havia deixat penjada. Va tornar a alçar la mirada cap al farcell i la tauleta. Damunt d'aquesta hi veia alguna altra cosa, un manyoc de fil clar, semblava. Durant un instant li va semblar que es movia, però devia ser la seva imaginació. “Maldita realidad...”. Al seu cap va imaginar-se que era un floc dels seus cabells, com els que tirava a la brossa del lavabo cada cop que es raspatllava la melena rossa, removent-se com un manyoc de cucs. No, sisplau, no...

Va acostar-se lentament, enfocant amb la llanterna aquell farcell embolicat. A poques passes ja va saber què era. Estava embolcallat amb bosses de brossa estripades. No volia mirar, però no podia evitar-ho. Va allargar la mà i va enretirar un tros de bossa negra. La llanterna se li va fondre entre els dits, caient al terra amb un so sec.

Va començar a plorar mentre veia el cap podrit de la Tana. Com un ciclop monstruós, només tenia un ull, obert, i li faltava mitja cara. Semblava haver estat rossegada fins a l'os. Tenia restes del que va endevinar saliva i sang pel que li quedava de rostre. Més avall, al cos li faltaven més parts. Per això no havia entès abans que era un cos, perquè ja no ho era, eren trossos de carn apilats sota aquell mig cap de cabells negres perfectament pentinats.

El vòmit va esclatar-li a la boca, amb grumolls d'humus i pa.

Allà, en una massa informe, hi havia més que els trossos de carn de la Tana. Tremolant, suada, amb la cara i els cabells rossos plens de vòmit, va destapar un altre tros de brossa.

Rere seu, molt lluny, va sentir com l'enorme porta de l'armari es tancava de cop a la vegada que la llanterna il·luminava el rostre de l'Ariadna. Un instant després el seu mòbil sonava: era el número de l'Ariadna.

Entre dolls de llàgrimes, un crit va estripar-li la gola.

La Júlia va penjar l'interfon. Que estrany. Era la segona vegada que aquell noi s'equivocava de pis. Ja li havia deixat clar que allà no hi vivia cap Laura, sinó que, per bé que ella s'hi havia mudat feia pocs mesos, abans només hi havia viscut el fill de la propietària, no cap noia. Però aquell noi (Josep?) havia insistit fins al punt de posar-se gairebé hostil, i l'havia deixat inquieta.

Va asseure's davant el televisor per distreure's, pensant si trucar alguna amiga perquè sopés amb ella, però un diumenge a aquella hora seria difícil trobar algú que vingüés. No, menjaria qualsevol cosa per sopar i aniria a dormir aviat. Últimament tenia el cap a les boires i no passava bones nits, així que li calia descansar tot el que pogués.

No tenia ganes de cuinar-se res. Va pensar a trucar per demanar menjar a domicili (a la porta de la nevera havia deixat el pamflet d'un japonès que s'hi havia trobat), però en obrir la nevera va pensar que repetiria dinar: de la safata de canelons que molt amablement li havia portat la senyora Montserrat (recepta casolana, amb “carn especialment triada i especiada”, recordava que li havia dit) encara en quedava més de la meitat i el cert és que, malgrat al principi tenien un deix estrany, estaven boníssims. Decididament li havia somrigut el destí trobant aquell pis!

Lluny, del fons del passadís, va sentir com sonava una cançó. La va reconèixer de seguida, era *Too Much Blood* dels Rolling. Va taral·lejar-la mentre escalfava els canelons. Se sentia molt a prop. Probablement era del mòbil del veí que li havia obert abans la porta. Se'l devia haver deixat al pis. Es veu que vivia al cinquè primera. Just al seu costat.